

soud první stolice nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud výpověď zrušil, maje za to, že tu jde o smlouvu o dílo (poskytování chladu), již nelze zrušiti výpovědi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud nesdílí právní názor odvolacího soudu, že zde jde o služební smlouvu neb o smlouvu o dílo, než přes to nelze vyhověti dovolání. Není sporno, že žalující městská obec přenechala žalované firmě za roční úplatu 1500 Kč jednu celu ve své chladírně. Jelikož žalovaná firma v této místnosti konservuje a po dobu tohoto konservování také uschovává máslo a zeleniny, jedná se v podstatě o nájemní poměr, neboť předmětem smlouvy jest používání nespotřebitelné věci (cely v chladírně) za určitou úplatu. Ježto jde o místnost v chladírně, rozumí se samo sebou, že pronajímatelka jest povinna, udržovati pronajatou místnost v takovém stavu, by jí nájemník mohl použiti k umluvenému účelu. že tedy jest povinna, starati se o to, by cela byla chladnou. Tato povinnost žalobkyně odpovídá ustanovení §u 1096 obč. zák. a nemění ničeho na právní povaze sporné smlouvy, která v podstatě jest nájemní smlouvou. Jako taková podléhá ustanovení zákona o ochraně nájemníků, jak jest zřejmo z §§ 30 a 31 tohoto zákona. Názor dovolatelky, že zde jest pachtovní smlouva ve smyslu §u 1091 obč. zák., nemá opory v přednesu stran. Pro nedostatek soudního svolení k výpovědi ve smyslu §u 1 citovaného zákona bylo spornou výpověď zrušiti, jak správně učinil odvolací soud, ovšem z jiných důvodů.

Čís. 4407.

Moravský vodní zákon.

Lhůta, do které jest se nespokojenému účastníku obrátiti na soud, by určil výši odškodného, není předepsána. Obdoby o 14 denní lhůtě odvolací dle §u 94 mor. vod. zákona nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1924, R II 368/24).

Žádost, by bylo určeno odškodné za vyvlastněný pozemek dle §u 87 moravského vodního zákona, byla oběma nižšími soudy zamítnuta, ježto nebyla podána ve čtrnácti dnech po výměře odškodného správním úřadem. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl o návrhu na odškodnění.

Důvody:

Z ustanovení §u 17 říš. zákona vod. a §§ů 37 a 87 vod. zák. mor. plyne, že účastník, který není spokojen s výměrou odškodného vodoprávním úřadem, může navrhnouti určení výše odškodného soudem dle zásad řízení vyvlastňovacího. Zákon praví: »nespokojí-li se tím (výměrou odškodného) účastníci, buď obnos odškodného určen soudním

nálezem za přivzetí obou stran«. Tím provádí zákon jenom zásadu, uvedenou v státním zákoně ze dne 21. prosince 1867, čís. 144 ř. zák. čl. 15 o moci soudcovské, převzatou i do ústavní listiny rep. Čsl. § 105, dle něhož »ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno je straně, tímto rozhodnutím dotčené, po vyčerpání opravných prostředků dovolávati se nápravy pořadem práva. Podrobnosti upravuje zákon«. Jde o samostatné právo, dané zákonem účastníkům ve správním řízení ohledně jejich soukromých práv, které podléhá zásadám promlčení občanského zákoníka pokud zvláštním zákonem není nic jiného stanoveno. Lhůta, do které jest se nespokojenému účastníkovi obrátiti na soud, by výši odškodného určil, není ve vodním zákoně stanovena a prováděcí zákon k §u 105 ústavní listiny čsl. dosud nevyšel. Poněvadž jde o lhůtu propadnou, jejímž uplynutím, nedodrží-li se, zákonem stanovené právo zaniká, musí býti zákonem přesně a jasně určena, obdoby zde užiti nelze. Proto nelze souhlasiti s náhledem, zastávaným v komentáři Payrera-Grossmanna »Das österr. Wasserrecht, 1886« str. 680 a sl., že dlužno použití obdobně ustanovení §u 94 vod. zákona mor. o 14 denní lhůtě odvolací, též proto ne, že nelze souhlasiti ani s vysloveným tam názorem, že právo, dovolávati se nápravy pořadem práva, jest prostředkem opravným. Jdeť o dvě zcela různá a samostatná řízení před úřady správními, u nichž lze opravné prostředky vyčerpati (sr. § 105 úst. list. čsl.), a před soudy, kde pořad stolic je rovněž přípustným. Když tedy 14 denní lhůty odvolací nelze použiti, je jasno, že delší nějaká lhůta promlčecí dosud neuplynula a je proto návrh na určení odškodného podán v čas a je o něm jednati a rozhodnouti. Bylo proto dovolacímu rekursu pro zjevné porušení zákona dle §u 16 nesp. řiz., 37 a 87 vod. zák. mor. a 24 vlastně. zák. žel. ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. vyhověti.

Čís. 4408.

Bylo-li v roce 1915 zažalováno 300 K, řízení ponecháno v klidu a po 1. červenci 1923 (čl. II zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.) vynesen rozsudek prvního soudu, jde o věc nepatrnou. Řízení ve věcech nepatrných nelze převést v řízení řádné tím, že strana spor, původně bagatelní, ocení napotom nad hranici pro řízení ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1924, R II 369/24).

V žalobě, zadané v roce 1915, byl předmět rozepře oceněn žalobci na 300 Kč. Řízení bylo ponecháno v klidu. Navrhující pokračování ve sporu, zvýšili žalobci dne 8. března 1923 ocenění předmětu sporu na 2.000 Kč, s čímž žalovaní souhlasili. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** rozsudkem ze dne 9. května 1924 žalobu zamítl, projednav ji dle zásad řízení ve věcech nepatrných. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a nařídil prvnímu soudu, by znovu a to v řádném řízení jednal a rozhodl: **D ů v o d y:** Soudce neprávem jednal ve věci v řízení o věcech nepatrných a vynesl též takový rozsudek, následkem čehož se stalo, že rozsudek, nebyv doručen stranám, nemohl sloužiti patřičně za podklad řízení odvolacího, čímž dotčeno právo odvolatele podle §u 482 c. ř. s.